

300/2021

dispress

Kdo neviděl, neuvěří

V Museu Kampa byla do konce října otevřená výstava Jiřího Šalamouna, autora Maxipsa Fíka nebo ilustrátora českého vydání Hobita. Expozice s podtitulem „Kdo neviděl, neuvěří, to mně věřte!“ byla plná knížek, které pan Šalamoun ilustroval a mnoha jeho kreseb, které

jinde nenajdete. Některé byly smutné nebo strašidelné, jiné trochu bláznivé. Mě ale zaujaly Šalamounovy citáty, které zachycovaly jeho myšlenky o životě a smrti. Jako vždycky jsem si výstavu poctivě procházela, až jsem si tři minuty před zavíračkou uvědomila, že mi chybí celá druhá část a snažila se to dohnat.

Tam jsem si zběžně prohlédla ukázkou toho, jak se „vyráběl“ animovaný seriál Maxipes Fík. Byly tam průhledné fólie, na které se malovaly postavy a jejich pohyby, a pak pozadí, na které se fólie pokládaly a posouvaly. Nakonec jsem si ještě zašla na vyhlídku na terase v nejvyšším patře Sovových mlýnů, odkud je vidět celá Malá strana.

MeFo

Say hi

Nedávno jsme natáčeli klip Say Hi na pražské Gutovce ve skateparku. Hlavními postavami byli Ben a Mateo.

Každý měl svoji skupinu, které spolu vedly taneční soubor. Ani jedna skupina však neztřízila, protože zjistili, že soupeření nemá smysl, a tak se spojili v jednu velkou partu. Poselstvím písničky je podle mého názoru být sám sebou, nepřetvařovat se před ostatními, ale zároveň se před lidmi neuzavírat. Myslím si, že minulý klip byl o něco hezčí, protože příběh klipu byl jasnější a srozumitelněji zpracovaný. Natáčení mě moc bavilo a když se poštěstí, příští rok se budu těšit na další. **SáFa**

dis-book :
Petra
Soukupová :
Zmizet

Představte si rodinu s desetiletým synem bez nohy. Asi si řeknete, že tato rodina má smůlu. Ale co když vám řeknu, že aby toho nebylo málo, tak se rodině ztratí druhý syn. V téhle situaci se matka obou synů rozhodne jít hledat svého druhého syna a skončí kvůli tomu v nemocnici a otec začne pít alkohol přes míru. Co si představíte teď? Nad tímhle příběhem se zamyslela Petra Soukupová a napsala o tom knihu Zmizet.

AIMo

Young film fest

Letos jsem měla možnost zúčastnit se akce Young Film Fest 2021. Na jaře jsem se poprvé Young Film Festu zúčastnila, a to v mladší kategorii 12–14 let, bohužel ale pouze v režimu on-line. Pro starší kategorii na podzim byl už festival naživo. Akce proběhla 3. 10. v centru současného umění DOX, od 9.00 do 19.00.

Setkali jsme se u bočního vchodu do DOXu, tam jsme se zapsali a dostali rozkošný malý papírový pytlíček se zipem, ve kterém byly schované žvýkačky, záložka a tužka s gumou. Pak jsme si zahráli seznamovací hru. Poté jsme se přesunuli do bílé místnosti bez oken s vysokým stropem, kde nám byl promítán první film.

První film byl polský a jmenoval se Sweat. Byl o Sylwii, která má na první pohled život, po kterém mnozí touží. Když ale Sylwia poukáže i na stinné stránky slávy, všichni její problémy bagatelizují. Zabalení v modrých, chlupatých dekách a polštářích jsme film dokoukali. Pro někoho z nás byl film ke konci moc těžký a k nepochopení, ale mě se líbil ze všech tří filmů nejvíce.

Odpoledne na nás čekal film Někde musí být ráj, který režíroval Mees Peijnenburg z Nizozemska. Film plný náhlých zlomů spojuje trojici mladých lidí. Všichni tři se snaží odpoutat od vlastní minulosti, opustit Nizozemí a najít štěstí na jihu. Touha objevit svůj vysněný kousek ráje je to jediné, co každému z nich zbylo. Poslední, německý, film Léto v Kreuzbergu byl o čtrnáctileté Noře, která začíná chápat, že všechno může být mnohem snesitelnější, když člověk najde spřízněnou duši a o uvědomování si své nejen sexuální identity. Kromě toho, že jsme zhlédli tři filmy, jsme se mohli přihlásit na jeden ze tří nabízených workshopů. Byl nabízen workshop stříhu, kde se uchazeči dozvěděli, jaký má stříh vliv na hudební stránku filmu a jak stříh s hudbou souvisí. Workshop byl plný zajímavých tipů a triků, jak stříhat do rytmu a jaké jsou stříhové figury. V hudebním workshopu se zase seznámili se základní terminologií a postupy, se kterými se operuje ve filmové hudbě. Na novocirkusovém workshopu s Losers na nás čekali profesionální cirkusoví umělci z české skupiny Losers Cirque Company, kteří nám podhalili tajemství svého řemesla. Pod jejich vedením jsme si vyzkoušeli tak trochu jiný druh pohybu. Zkoušeli jsme různé pády a zvedačky, například jsme všichni jednoho z nás drželi ve vzduchu vleže a s jeho zpevněným tělem jsme proplouvali vlničkami se pohyby po prostoru. Pro toho člověka nahoře to byl neočekávaně velmi příjemný zážitek. Nakonec jsme ze všech kousků, co jsme se naučili, sestavili krátké představení, kde jsem měla možnost si zatančit hlavní roli. Když film skončil, tak jsme se přesunuli do dřevěné vzducholodě na střeše DOXu, kde jsme probrali poslední film a hlasovali. Na třetím místě se umístil nizozemský film Někde musí být ráj, druhé místo získal polský film Sweat a první místo německý film Léto v Kreuzbergu. Tímto náš festival skončil, my sjeli výtahem dolů, rozloučili se a vrátili se do svých domovů. Moc děkuji, že jsem se letos i na jaře mohla účastnit, a vy, co na to máte věk, se taky přihlaste, moc si to užijete. **AnŠu**

Thálie

Stát se souborovým reportérem roku se opravdu vyplatí. Vedle putovního poháru dostal letošní vítěz také možnost natáčet na slavnostním ceremoniálu divadelních Cen Thálie. Meda tak v sobotu čapla rekordér a naběhla do Národního divadla. Zdaleka jsme ale s Medou nebyli jedinými Dismančaty v sále. Přehlédnout nešlo kudrny mluvčího Národního divadla a bývalého člena DRDS Tomáše Staňka a nechyběl samozřejmě ani jeho kolega a prezident herecké asociace Ondřej Kepka, který dohlížel na průběh celého ceremoniálu.

Hlavní hvězdou dismančecí reprezentace ale byla jednoznačně Denisa Barešová. Ta se totiž nepřišla na Thálie jen podívat, ale sama si jednu skleněnou plastiku Bořka Šípka vyzvednout. Konkrétně si od poroty vysloužila ocenění pro nejlepšího umělce (umělkyni) do 33 let.

Meda ale samozřejmě jako správná veřejnoprávní reportérka nemluvila jen s bývalými Dismančaty. V připravované reportáži si budete moci poslechnout také povídání s Ivou Janžurovou nebo Jitkou Molavcovou.

JoKa

Herní doupe

Herní doupe vedou Anička a Lukáš. Vždy přinesou hry jako Puč nebo The Resistance. Uděláme dvě skupinky, jedna je na Puč a druhá na Resistance.

Já jsem ještě Puč nehrála, ale Resistance ano, tak vám popíšu, jak se hraje.

Na začátku se rozdají karty a rozdělíte se na zrádce a spojence. Kdo má modrou kartu, je spojenec, kdo červenou, je zrádce. Nikomu kartu neukazujete a necháte si to pro sebe. Někdo u stolu dostane kartu lídra a vybírá si, koho chce na první misi. Rozhoduje se, jestli souhlasíme se složením lidí, a pokud se to vydaří, tak se jde na to. Mise probíhá tak, že její členové dostanou karty a anonymně hlasují, jestli se mise podaří (spojenci vždy musí hlasovat pro to, aby se povedla, zrádci si mohou vybrat). Pokud se mise podaří, lídr se vystřídá a hraje se to samé, dokud se neodehrají všechna kola. Pokud je v šesti kolech třikrát fail, tak zrádci vyhrávají.

Tím hra končí a konečně se ukáže, kdo byli zrádci. Tato hra je vážně báječná, protože je i o důvěře, a navíc u ní musíte přemýšlet. Je to super!

MiŠtě

DRDS
Dismanův rozhlasový
dětský soubor

Připravili: Mira Štěpánová, Sára Faltová, Alexandr Mojžíš, Meda Folprechtová, Anežka Šubrtová, Josef Kaňka, Filip Svoboda; grafika: Magdalena Martinovská; foto: Anna Doležalová, Lukáš Vejšický, Khalil Baalbaki, Young Film Fest, Josef Kaňka

V tomto Dispressu jsou tři šifry (či neviditelné jevy). Kdo najde jednu, je chytrý, kdo dvě, je dvakrát tak chytrý, kdo tři, je nejchytrější!